

9. Sclifos, L., *Formarea/dezvoltarea competenței de a învăța să înveți*, în: *Didactica Pro...*, Nr. 3 (61), pp. 46-48, p. 48p

10. *Strategia de dezvoltare a educației pentru anii 2014-2020 „Educația-2020”*

<http://lex.justice.md/viewdoc.php?action=view&view=doc&id=355494&lang=1>. (vizitat 5.03.2018).

11. Țibu, S., (coord), Botnariuc P. et al. *Calitatea învățământului: perspectiva învățării permanente rolul profesorului în dezvoltarea competențelor de învățare permanentă ale elevilor*. http://www.ise.ro/wp-content/uploads/2012/08/rolul_profesorului_in_dezvoltarea_comp_invatata_permanenta_ale_elevilor_2008.pdf. (vizitat: 17.03.2018).

ASPECTE COMPARATIVE ÎN TAXONOMIA METODELOR DIDACTICE

Lilia CÎRLAN, lector universitar

Summary

Various classifications of didactic methods have been analyzed according to various criteria, following investigations carried out by various scholars in the field of education sciences. Faced with these taxonomies, we have noticed that the same classifications of the methods are different for different researchers

Există diverse taxonomii ale metodelor didactice, fiecare autor utilizând diverse criterii de clasificare. Prin urmare:

Clasificarea metodelor didactice clasice după S. Stoian:

- metode *bazate pe acțiune*: exercițiul, lucrări de laborator, lucrări de atelier, munca cu manualul și cartea;
- metode *iconice (la nivelul primului sistem de semnalizare)*: demonstrația, observarea, excursiile, vizitele;
- metode *simbolice (la nivelul celui de al doilea sistem de semnalizare)*: expunerea, conversația

Clasificarea metodelor didactice în funcție de scopul didactic urmărit [5, p.132]:

- Metode de predare a materialului nou, de fixare a cunoștințelor, de formare a priceperilor și deprinderilor: expunerea (prelegerea, explicația), conversația, demonstrația, munca cu manualul și cartea, observarea independentă, exercițiul.
- Metode de verificare și apreciere a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor: verificarea orală, lucrările scrise, verificarea cu ajutorul mașinilor.

Clasificarea metodelor de învățământ în pedagogie – A.Dancsuly, M.Ionescu, I. Radu, D.Salade, EDP, București, 1979:

- expunerea sistematică a cunoștințelor, conversația, problematizarea (învățarea prin probleme, instruirea problematizată), modelarea, demonstrația, experimentul, exercițiul, metoda activității pe grupe, metoda activității independente, instruirea programată, metode de verificare și evaluare.

În cartea „Tratat de didactică modernă” – Miron Ionescu, 2009, propune următoarea clasificare a metodelor de învățământ:

- *Metode de transmitere și însușire a cunoștințelor*
 - *Metode de comunicare orală:* (după modul de comunicare)
 - *Metode de comunicare orală expozitivă:* expunerea, expunerea cu oponent, povestirea, descrierea, explicația, informarea, prelegerea școlară, prelegerea-dezbatere, conferința-dezbatere, cursul magistral.
 - *Metode de comunicare orală conversativă:* conversația, discuția, dezbateră, asaltul de idei, colocviul.
 - Metoda problematizării
 - *Metode de comunicare scrisă:*
 - lectura (explicativă și dirijată);
 - activitatea cu manualul.
 - *Metodă de comunicare la nivelul limbajului intern:*
 - reflecția personală;
 - introspecția.

– **Metode de cercetare a realității:**

➤ Metode de cercetare *directă* a realității:

- observarea sistematică și independentă;
- experimentul;
- abordarea euristică (în în plan material);
- învățarea prin descoperire (în plan material).

➤ Metode de cercetare *indirectă* a realității:

- abordarea euristică (în plan material);
- învățarea prin descoperire (în plan material);
- demonstrația;
- modelarea.

– **Metode bazate pe acțiune practică:**

➤ metode de acțiune *reală*:

- exercițiul,
- rezolvarea de problemă,

➤ metode de acțiune *simulată*:

- jocurile didactice,
- jocurile de simulare

– **Instruirea și autoinstruirea asistată la calculator** [4, p. 233-237].

Clasificarea metodelor de învățământ în metode de învățământ, după I. Cerghit [2, p. 103-115]:

Clasificarea metodelor după criteriul istoric:

- metode vechi („tradiționale”, „clasice”, „dogmatice”, „didactice”) – ele fac apel la comunicarea directă, în curs de transformare;
- metode noi („moderne”) – expresie a celor mai recente inovații pedagogice.

Robert Lafon (1963) subdivide:

➤ Metodele vechi în:

- metode didactice – verbale prin excelență, centrate pe memorie reproductivă și lipsite de interes pentru elev;

- metode atractive – bazate pe utilizarea jocului, fără să țină seamă de efortul necesar învățării;
- metode intuitive – fundamentate pe observarea lucrurilor și fenomenelor și a substitutelor acestora (imagini, modele, machete etc.);
- metode tradiționale – bazate pe experiența anterioară a copilului și pe procedurile didactice și intuitive.
 - Metodele noi (centrate pe elev) sunt grupate în:
- metode libertine, anarhiste – inspirate din ideile lui J.J. Rousseau, L. Tolstoi, experimentul de la Hamburg etc., soldate cu eșec și sortite abandonării;
- metode active inspirate din sistemele pedagogice bazate pe progresele cunoașterii copilului și nu sunt interesate de acumularea de cunoștințe, ci de transformarea personalității (2, p. 103).

În funcție de gradul de generalitate de existență a sferei de aplicabilitate metodele se clasifică în:

- metode generale valabile în predarea celor mai mult discipline (expunerea, prelegerea, cursul magistral, conversația, lucrările practice etc.);
- metodele particulare utilizate pe anumite trepte ale instituției și educației, pe anumite discipline.

După criteriul organizării individuale/sociale a muncii:

- metodele de activitate individuală – bazate pe mecanismele activității mintale individuale (libere, sub direcția profesorului, programate);
- metode de activitate în doi (în perechi sau duale): profesor – elev; elev – elev;
- metode de activitate în echipă (în microgrupuri de dimensiuni inferioare unei clase de elevi): grupuri efectuând aceeași activitate și grupuri efectuând sarcini sau munci diferite;

- metode de activitate cu grupul clasa de elevi: metode de muncă frontală profesor – clasă (în sens unic); metode de dialog profesor – clasă (în dublu sens); metode de muncă colectivă (în sens multiplu, cu angajarea tuturor membrilor clasei);
- metode de activitate în grupuri mari: conferința, videoconfeința, vizionarea de film, dezbateri în grupuri mari, în masă (2, pp.104-105).

După criteriul modului în care elevii sunt puși în contact direct sau indirect cu realitatea:

- metode directe;
- metode indirecte.

După gradul de implicare a instituțiilor/organizațiilor, familiei, mass-media etc. în instruire și educație:

- metode formare;
- metode informale.

După funcția pe care o îndeplinesc în cadrul procesului de învățământ:

- Metode de predare-învățare propriu-zise:
 - metode de transmitere și asimilare a cunoștințelor;
 - metode de formare a priceperilor și deprinderilor, metode de fixare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor;
 - metode de aplicare a cunoștințelor;
 - metode de verificare a cunoștințelor.
- Metode de evaluare a rezultatelor evaluării și a proceselor pe care le explică.

René Hubert, un pedagog francez, diferențiază și grupează metodele în metode active și formaliste, iar Jeromé Bruner le împarte în metode active și metode pasive [apud 8, p.163].

Autorii J.Piajet (1972) și W. Okoń iau drept criteriu suportul purtător de informație (mijlocul prin intermediul căruia elevii intră în posesia cunoștințelor):

- metode bazate pe cuvântul rostit și scris, metode verbale și livrești, expozitive și interogative (Guy Palmade, Pierre Goguelin);
- metode bazate pe observarea directă (concret-senzorială) a obiectelor: obiective (intuitive, demonstrative);
- metode bazate pe acțiune (activitatea practică): experimentele, lucrările practice de laborator, de teren, de atelier, activități cu caracter productiv etc.

Un alt criteriu de clasificare ar fi după tipurile de învățare:

- metode de învățare prin receptare (metode verbale și livrești/dogmatice);
- metode de învățare prin descoperire (metode euristice și de cercetare);
- metode de învățare practică (metode practice și de producție);
- metode de învățare prin creație.

M. Debesse, având drept criteriu *tipurile de relații profesor-elevi*, oferă următoarea clasificare a metodelor:

- metode autoritare, directive;
- metode liberale, permissive.

O altă clasificare propusă este *după predominanța sau exclusivitatea activității profesorului sau a elevului* (gradul de activizare):

- metode active;
- metode pasive.

După *modul de determinare a caracterului activității mintale solicitate de învățare* (Landa 1977) sau a gradului de dirijare a învățării:

- metode algoritmice caracterizate prin determinarea sau direcționarea univocă a acțiunilor de învățare;
- metode nealgoritmice: semialgoritmice și euristice.

În funcție de *operațiile logice dominante*: metode de analiză, metode de sinteză, metode globale și parțiale, metode empirice,

metode teoretice, metode extrapolare, metode interpolare, metode genetice, metode comparative, metode analogice.

A. (*După modul de comunicare*) Metode de comunicare:

a) *bazate pe limbaj extern:*

- metode de comunicare orală: expositive (afirmative), interactive (interogative, conversative, dialogate), de instruire prin problematizare;
- metode de comunicare scrisa: lectura, analiza (investigația) de text, informarea și documentarea etc.;
- metode de comunicare oral-vizuală (bazate pe limbaj audiovizual, adică de asocieri imagini): instruirea prin filme, instruirea prin televiziune, instruirea prin tehnici video etc.

b) metode de comunicare interioară, *bazate pe limbaj intern:* reflecția personală și experimentul mental.

B. (*După modul de explorare*) Metode de explorare a realității:

a) *explorare nemijlocita – directa:* observația sistematică și independentă, experimentul);

b) *explorare mijlocita – indirecta:* demonstrative, de modelare.

C. (*După tipul acțiunii*) Metode *bazate pe acțiune* (metode practice):

- metode bazate pe acțiune efectivă, reală sau autentică: exercițiul, studiul de caz, proiectul sau tema de cercetare-acțiune, lucrări practice;
- metode de simulare sau bazate pe acțiune fictivă: metoda jocurilor, dramatizarea, învățarea prin dramatizare, învățarea pe simulatoare.

Metode de raționalizare a conținuturilor și operațiilor de predare-învățare centrate pe performanțe, pe eficiență maximă: metode algoritmice, instruirea programată, instruirea bazată pe calculator, IAC, învățarea electronică [2, p. 103-115].

După I. Nicola [7]:

- metode si procedee expozitiv-euristice: povestirea, descoperirea, demonstrația, modelarea, observațiile independente, munca cu manualul si alte cărți, lucrările experimentale, lucrările practice si aplicative, lucrul în grup;

- metode si procedee algoritmice: algoritmizarea, instruirea programata, exercițiul;

- metode si procedee evaluativ-stimulative: observarea și aprecierea verbala, chestionarea orală, lucrările scrise, testele docimologice, verificarea prin lucrări practice, examenele, scările de apreciere, verificarea cu ajutorul mașinilor [13].

Octavian Mândruț și Steluța Dan în lucrarea Resurse metodologice de instruire propune următoarea organizare taxonomică a metodelor:

- *Expozitive (de comunicare orală)*: dictarea, povestirea (narațiunea), expunerea liberă, expunerea sistematică, expunerea „magistrală”, expunerea cu oponent, audiția, prelegerea, descrierea, instructaj și informare, evocare.
- *Conversative (de tip dialog)*: conversația liberă, conversația dirijată, conversația euristică, conversația evaluativă (apreciativă), brainstorming, dezbaterea, discuția pe grupe mici (socratică), discuția frontală, discuția individuală, jocul de rol, problematizarea, discuția de grup (focus grup sau forum), sinectica, philips 6/6, metoda panel, seminar, seminar interactiv.
- *Explicative (demonstrative)*: explicația directă (nemediată), explicația indirectă (mediată), demonstrația, explicația bazată pe utilizarea resurselor de instruire, demersul argumentativ, demersul structurat pe o situație – problemă, experiment, raport.
- *Bazate pe explorarea informațiilor scrise*: lucrul cu suportul tipărit (cursul), explorarea informației scrise (articole, cărți, texte), lectura – metodă și tehnică fundamentală de instruire, explorarea informației virtuale, corespondență (e-mail), studiul independent, informarea și documentarea.

- *De instruire, bazate pe modele și imagini:* explorarea informației grafice, explorarea modelelor (grafice, numerice), explorarea imaginilor, utilizarea organizatorilor grafici, utilizarea modelelor fizice, explorarea informațiilor video.
- *Bazate pe explorarea realității obiective:* colectarea datelor primare, observarea liberă, observarea dirijată, observare explicativă, descrierea realității observate, experiment in situ, interviul, analiza documentelor, prelucrarea datelor primare, sistematizarea datelor secundare.
- *Bazate pe acțiune:* explorarea realității, exercițiul, studiul de caz, lucrări bazate pe utilizarea suporturilor de instruire, lucrări practice, rezolvarea de probleme, lucrul cu fișele, simularea, investigația științifică, jocul (de rol), dramatizarea, e-learning, proiectul, portofoliul.
- *De memorare și învățare reflexivă:* învățarea mnemotehnică, inducția, deducția, reflexia, personală, reflexia critică, algoritmi și metode algoritmice, structuri imaginative, interînvățarea, experiment mintal.
- *De formare a sistemului de atitudini și valori:* structuri ilustrative, structuri situaționale, analiza critică, opinia, exemplul, contraexemplul, recompensa, constrângerea.
- *De apreciere și evaluare:* ascultare orală, întrebări quiz, proiect (individual sau de grup), lucrare independentă, extemporal, teză, test scris, examen, evaluare practică, apreciere (empirică) [11].

Cercetătorul V. Guțu, în studiul său „Proiectarea didactică în învățământul superior”, oferă o regrupare a activităților și metodelor de învățare, și anume: afirmative, interogative, de descoperire, active și de creativitate.

Metodele afirmative (după criteriul transmiterii cunoștințelor și abilităților de către un profesor (care deține cunoașterea) către cei care învață): conferința, expunerea, demonstrația etc. fac parte din această categorie.

Metodele interogative (după criteriul de decupare al informații urmate de întrebări care permit elevului să intuiască răspunsurile). În cursul activităților repetate studentul este astfel chemat să dobândească cunoștințe sau să-și modifice comportamentele într-o manieră progresivă.

Metodele de descoperire presupun criteriul depistarea cunoștințelor și abilităților dobândite de către elev. Acest demers acordă elevului posibilitatea de a face încercări și erori și de a găsi mai multe soluții. Descoperirea dirijată, studiul independent sunt exemple ce ilustrează această categorie.

Metodele active se caracterizează prin următoarele: angajarea personală a celui care învață în activitate; motivația intrinsecă; participarea la un grup; autoevaluarea indivizilor sau a grupurilor; schimbarea rolului profesorului care devine un catalizator.

Metodele de creativitate presupun principiile metodelor active, dar sunt dirijate către trezirea și stimularea energiei creatoare. Tehnicile de grup sunt utilizate pentru creșterea spontaneității [3, p. 57-58].

Sorin Cristea, de asemenea, oferă clasificări ale metodelor de instruire și evaluare.

Clasificarea metodelor de instruire, realizabilă *din perspectiva paradigmei curriculumului*, solicită fixarea unor criterii reprezentative, complementare cu criteriul istoric/cronologic, lansat în termeni de politică a educației, preluat și omologat necondiționat la nivelul „teoriei și metodologiei evaluării”.

I) Criteriul *istoric/ cronologic*.

II) Criteriul *naturii acțiunii docimologice* integrată în structura metodelor didactice sau a metodelor de instruire concepute curricular ca metode de predare-învățare-evaluare. La acest nivel putem identifica patru categorii de metode de evaluare:

1) Metode de evaluare *realizate prin acțiunea docimologică de comunicare*: a) verbală, realizată prin conversație (de diferite tipuri),

dezbateri, asalt de idei; b) scrisă – lucrările scrise; c) practică – lucrările practice.

2) Metode de evaluare *realizate prin acțiunea docimologică de investigare*: a) directă – observația/observarea, experimentul; b) indirectă – proiectul, construit în termeni de descoperire, demonstrație, modelare, problematizare.

3) Metode de evaluare *realizate prin acțiuni docimologice bazate pe exerciții* (de tip algoritmic – euristic), jocuri didactice (de diferite tipuri), lectură (de diferite tipuri) etc.

4) Metode de evaluare *realizate prin acțiuni docimologice integrate* în programe de instruire programată pe calculator.

III) Criteriul *tipologiei probelor/operațiilor docimologice utilizate*:

1) Metode de evaluare *realizate prin probe/operații standardizate de măsurare a rezultatelor celui evaluat, validate docimologic*: a) testul docimologic verbal; b) testul docimologic scris; c) testul docimologic aplicat (bazat pe probe practice).

2) Metode de evaluare *realizate prin probe/operații de auto-măsurare* (cantitativă), autoapreciere (calitativă), autodecizie (managerială) – metoda autoevaluării.

3) Metode de evaluare *realizate prin probe/operații de consemnare a produselor activității*, elaborate de cel evaluat, acumulate longitudinal, în timp determinat (un semestru, un an de învățământ) – metoda raportului de evaluare/portofoliul. Prof. univ. dr. Sorin Cristea [12].

În același timp, Cristea S. propune o clasificare a metodelor de evaluare, consacrată, în ultimii ani, în literatura de specialitate, apelează la criteriul istoric sau cronologic care induce, în mod artificial, o delimitare valorică între metodele de evaluare tradiționale/clasice și metodele de evaluare moderne/alternative.

Din această perspectivă, sunt delimitate două categorii de metode de evaluare:

- a) *metode de evaluare tradiționale*, clasice, bazate pe: probe orale, probe scrise, probe practice; teste docimologice;
- b) *metode de evaluare moderne*, alternative, bazate pe: observație/observare sistematică; investigație; elaborare de proiecte; autoevaluare; elaborare de portofoliu (clasic, electronic, digital) [12].

Bontaș I. propune *clasificarea convențională* a metodelor de învățământ:

- a) metode clasice (tradiționale); expunerea orală, conversația, demonstrația intuitivă, lectura etc.;
- b) metode moderne: descoperirea, problematizarea, modelarea, simularea, asaltul de idei, studiul de caz etc.;
- c) metode de predare: prelegerea, demonstrația, conversația etc.;
- d) metode de învățare: studiul cu cartea și studiul individual, descoperirea, exercițiul;
- e) metode de predare-învățare: predarea-învățarea în echipă, experimentul, asaltul de idei, simularea etc.;
- f) metode active sau acționale: experimentul, exercițiul, rezolvarea de probleme sau efectuarea de lucrări practice, conversația, instruirea programată etc.;
- g) metode de cunoaștere (explorare) directă: observația, experimentul, studiul de caz etc.;
- h) metode de cunoaștere (explorare) indirectă: demonstrația intuitivă de substituție, modelarea, simularea etc.;
- i) metode de evaluare: probe scrise, orale și practice, teste docimologice, examinare de către calculator etc.;
- j) metode cu caracter de cercetare: observația, experimentul, convorbirea, chestionarul, metodă statistică-matematică, analogia, inducția, deducția, asaltul de idei, studiul de caz etc.[1, p. 124-125].

Romița B. Iucu afirmă că metodele pot fi clasificate după criterii diferite. Astfel:

- *după criteriul istoric* – se face distincție între metodele vechi (clasice sau tradiționale) și cele noi sau moderne;
- *după gradul de generalitate (aplicabilitate)* – se vorbește despre metodele generale și metode particulare sau speciale;
- *după caracterul individual/social (criteriul organizării muncii)*– există metode de muncă individuală, divizate în: libere, sub direcția profesorului și programate; metode de muncă colectivă (cu întreaga clasă) și metode de muncă frontală (de adresare întregii clase, dar fiecare elev lucrând individual);
- *după obiectivele urmărite (după funcția fundamentală îndeplinită)* – metode de predare propriu-zisă, departajate în metode de transmitere și asimilare a cunoștințelor, metode de formare a priceperilor și deprinderilor, metode de fixare și consolidare, metode de aplicare și metode de evaluare a rezultatelor învățării;
- *după caracterul activității mintale* – se utilizează metode algoritmice, nealgoritmice, euristice, creatoare etc.;
- *după tipul de experiență de învățare* – se întâlnesc metode bazate pe învățarea receptivă, pe învățarea prin descoperire, pe învățarea prin acțiunea practică, pe învățarea prin invenție, pe învățarea prin creație.

Clasificarea metodelor de instruire după *criteriul sursei cunoașterii* (care poate fi: 1) experiența social-istorică a umanității (moștenirea culturală); 2) experiența dedusă din contactul direct cu realitatea și 3) experiența bazată pe acțiunea practică) pune în evidență existența a trei mari categorii:

a. Metode de comunicare:

- Metode de comunicare orală:
 - metode expositive: povestirea, descrierea, explicația, demonstrația teoretică, prelegerea școlară, prelegerea universitară (cursul magistral), conferința, expunerea cu oponent,

prelegerea-discuție, conferința-dezbateri, informarea, micro-simpozionul, instructajul etc.;

- metode interogative (conversative, dialogate): conversația euristică, discuțiile în grup, dezbateri, discuția-dialog, consultația în grup, preseminarul, seminarul, dezbateri de tip „masă rotundă”, dezbateri „Philips – 66”, brainstorming-ul (asaltul de idei), colocviul etc.;
- metoda problematizării – de instruire prin rezolvări de situații-problemă.
 - Metode de comunicare scrisă sau livrestă (bazate pe lectura textului scris sau tipărit): munca utilizând manualul sau cartea, analiza (investigația) de text, informarea, documentarea etc.;
 - metode de comunicare oral-vizuală – instruire prin filme, instruirea cu ajutorul transmisiilor televizate, instruire prin tehnicile video, instruirea bazată pe înregistrări sonore etc.
 - metode de comunicare interioară – reflecția personală (meditația profundă) și experimentul mental.
- b. Metode de explorare organizată a realității (metode obiective sau intuitive) se pot împărți și ele în două subgrupe principale, în *funcție de caracterul acțiunii explorării*:
 - metode de explorare directă a realității, în esență metode de învățare prin cercetare, prin descoperire, așa cum sunt: observația sistematică (independentă sau dirijată), experimentul, cercetarea documentelor și relicvelor istorice, efectuarea de anchete, studiul de caz, studiile comparative, elaborarea de monografii, explorarea prin coparticipare la evenimentele vieții cotidiene etc.;
 - metode de explorare indirectă a realității (bazate pe contactul cu substituția obiectelor și fenomenelor reale) din care fac parte metodele demonstrative și metoda modelării (studierii pe modele).

- c. Metode de acțiune (metode practice). *După caracterul acțiunii* acestea se grupează în:
- metode acțiune reală: metoda exercițiului sau a exersării, lucrările practice, lucrările de atelier, activități creative, elaborarea de proiecte-acțiune, activități de muncă productivă ș.a.;
 - metode de acțiune simulată sau fictivă (metode de simulare): jocurile didactice, jocurile de simulare (interpretarea pe roluri), învățarea dramatizată, învățarea pe simulatoare etc.
- d. La toate aceste categorii principale se adaugă o a patra categorie de metode de relaționare a activităților de predare/învățare, ce cuprind numeroase elemente aparținând metodelor mai sus amintite. Între acestea se pot enumera metodele algoritmice, instruirea programată, instruirea asistată de calculator și alte metode bazate pe principiul programării [6, p.106-108].

În lucrarea Strategii educaționale centrate pe elev, Șoitu L. și Cherciu R. propun trei tipuri de metode:

- *centrate pe acțiunea învățătorului (expozitive)*: discursul, prelegerea, povestirea, descrierea, demonstrația, instructajul;
- *centrate pe acțiunea învățătorului și a elevului*: dialogul didactic argumentativ, conversația euristică; discuția colectivă;
- *centrate preponderent pe acțiunea elevului*: problematizarea, învățarea prin descoperire, munca în grup, algoritmizarea, exercițiul, studiul de caz, braistormingul, eseul [10, p. 101].

De exemplu:

- *metodele clasice*

Stoian S.
 exercițiul, lucrări de laborator,
 lucrări de atelier, munca cu
 manualul și cartea,
 demonstrația, observarea,
 excursiile, vizitele,

Bontaș I.
 expunerea orală, conversația,
 demonstrația intuitivă, lectura

expunerea, conversația

- metode bazate pe acțiune

Stoian S.	Ionescu M.	Mândru O. Dan S.	Romiță B.Iucu
exercițiul, lucrări de laborator, lucrări de atelier, munca cu manualul și cartea	metode de acțiune <i>reală</i> : exercițiul, rezolvarea de problemă, metode de acțiune <i>simulată</i> : jocurile didactice, jocurile de simulare	explorarea realității, exercițiul, studiul de caz, lucrări bazate pe utilizarea suporturilor de instruire, lucrări practice, rezolvarea de probleme, lucrul cu fișele, simularea, investigația științifică, jocul (de rol), dramatizarea, e-learning, proiectul, portofoliul.	metode acțiune <i>reală</i> : metoda exercițiului sau a exersării, lucrările practice, lucrările de atelier, activități creative, elaborarea de proiecte-acțiune, activități de muncă productivă ș.a. metode de acțiune <i>simulată</i> sau <i>fictivă</i> (metode de simulare): jocurile didactice, jocurile de simulare (interpretarea pe roluri), învățarea dramatizată, învățarea pe simulatoare etc.

Astfel, au fost analizate diverse clasificări ale metodelor didactice după variate criterii, în urma investigațiilor realizate de diverși cercetători din domeniul științelor educației. Confruntând aceste taxonomii, am observat că aceleași clasificări ale metodelor se deosebesc la diferiți cercetători.

Bibliografie

1. Bontaș, I., Pedagogie, ediția a III-a, ALL, București, 1996, pp. 124-125.
2. Cerghit, I., Metode de învățământ, Ed. Polirom, București, 2006.
3. Guțu, V., Proiectarea didactică în învățământul superior, CEP USM, Chișinău, 2007.
4. Ionescu, M., Bocoș, M., Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, Pitești, 2009.
5. Ionescu, M., Radu, I., Didactica Modernă, ediția a II-a revăzută, Ed. Dacia, Cluj –Napoca, 2001.
6. Iucu Romița, B., Instruirea școlară. Perspective teoretice și aplicative, Polirm, Iași, 2001.
7. Nicola, I., Tratat de pedagogie școlară, Ed. Didactica si Pedagogica Regia Autonoma, București, 1996.
8. Postelnicu, Constantin, Fundamente ale didacticii școlare, Aramis, București, 2000.
9. Potolea, D., Neacșu, I., Iucu Romița, B., Pânișoară, Ion-Ovidiu, Pregătirea psihopedagogică, Manual pentru definitivat și gradul II, Polirom, București, 2008.
10. Șoitu, L., Cherciu, R.D., Strategii educaționale centrate pe elev, Alpha MDN, Buzău, 2006.
11. http://www.uvvg.ro/cdep/wp-content/uploads/2014/05/Curriculum_didactica_arad_final.pdf, vizitat 07.02.2008
12. <http://www.tribunainvatamantului.ro/clasificarea-metodelor-de-evaluare/>, vizitat 07.02.2018.
13. file:///C:/Users/User/Downloads/Curs_Metode_interactive_de_pr edarea_invatate_evaluare.pdf, vizitat 07.02.2018.

CONSILIEREA FAMILIEI CENTRATĂ PE EFICIENTIZAREA AUTOEDUCAȚIEI ȘCOLARULUI MIC

Natalia POPA, lector universitar

Summary

The training of self-education skills of pupils of low school age will be effective if systemic and systematic exploration of principles, basic and operational strategies and psycho-pedagogical conditions